

יז. נשתברו רוב צלעותיה, בלא שנפלה.

יח. דרוסת הזאב — שהכה הזאב בבהמה בצפורניו.

רבי יהודה אומר: דרוסת הזאב טריפה רק בבהמה דקה, ולא בגסה.

כי לדעת רבי יהודה, ארס הזאב שבין צפורניו שורף רק בהמה דקה, אך אינו שורף בהמה גסה. ורק בהמה שהיתה דרוסת ארי, הרי היא טריפה, ואפילו בבהמה גסה.

וכיון ששנה רבי יהודה את החילוק בין דרוסת הזאב לדרוסת הארי, שנה התנא גם את החילוק בדרוסת העוף, לגבי טריפות העוף.

דרוסת הנץ — טריפה בעוף הדק, כמו צפרים ויונים.

ודרוסת הגם [דורס גדול] — טריפה אפילו בעוף הגס, כמו אווזים ותרנגולים.

זה הכלל בהלכות טריפה: כל בהמה שלקתה במכה שאין בהמה לקויה כמוה חיה [ראויה לחיות], הרי היא טרפה! (12)

גמרא:

אמר רבי שמעון בן לקיש: רמז לטרפה מן התורה — מניין?

ותמהה הגמרא על שאלתו של רבי שמעון בן לקיש: מניין?!

מה היא השאלה מנין מצינו רמז לטריפה מן התורה. והרי מקרא מפורש הוא, דכתיב [שמות כב] "ובשר בשדה טרפה, לא תאכלו"?

אלא, כך שאל ריש לקיש: רמז לטרפה שאינה חיה [שאינה ראויה לחיות] מן התורה — מניין?!

והתירוה, לפי שאמר תודוס הרופא: אין פרה וחזירה יוצאה ממצרים שאין חותכין האם שלה, בשביל שלא תלד [והיינו, שהיו נוטלים את הרחם שלהם כדי שלא יילדו במקום אחר פרה וחזיר משובחים כמו במצרים, ומוכח שגם אחר נטילת האם יכולה הפרה לחיות, ולכן היא כשרה].

וטוען הגרי"ז, אם היתה קבלה בידי רבי טרפון שהיא טריפה, איך התיירוה חכמים על סמך עדותו של תודוס הרופא שהיא יכולה לחיות, והרי כל שקבעו חכמים שהיא טריפה, הרי היא טריפה גם אם נתבאר בחכמת הרפואה שהיא חיה, כמבואר ברמב"ם [שחיטה יג] שאין לנו אלא מה שמנו בהלכות טרפה, כמו שנאמר, "על פי התורה אשר יורוך".

כדי לעבור עוד שני תהליכי עיכול. ומשם הוא מגיע לקיבה.

12. בגמרא לקמן נד א מבואר ש"זה הכלל" בא לרבות "שב שמעתתא" שהן "שבע שמועות" שמנו אותן האמוראים בעניני טרפות, אך מוסיפה הגמרא ואומרת: וכי להוסיף על הטרפות יש?! אין לך אלא מה שמנו חכמים!

ומשמע מדברי הגמרא הללו שאין להוסיף על הטריות שנאמרו במשנה ובשמועות האמוראים. ולפי זה, תמה הגרי"ז על המעשה [בכורות כח ב] בפרה שניטלה האם [הרחם] שלה, והאכילה רבי טרפון לכלבים [דהיינו שפסק שהיא טריפה] ובא מעשה לפני חכמים ביבנה,